

Modtaget via elektronisk post. Der tages forbehold for evt. fejl

Europaudvalget
(Alm. del - bilag 18)
økonomi- og finansministerråd
(Offentligt)

SAU, Alm. del - bilag 24 (Løbenr. 539)

Medlemmerne af Folketingets Europaudvalg og deres
stedfortrædere

Bilag	Journalnummer	Kontor	
1	400.C.2-0	EU-sekr.	6. oktober 2000

Med henblik på mødet i Folketingets Europaudvalg den 13. oktober 2000 - dagsordenspunkt rådsmøde (økonomi- og finansministre) den 17. oktober 2000 - vedlægges Økonomiministeriets notat over de punkter, der forventes optaget på dagsordenen for rådsmødet.

**Aktuelt notat til brug for møde i Folketingets Europaudvalg den 13. oktober 2000
vedrørende ECOFIN-rådsmøde den 17. oktober 2000.**

Nyt notat

Dagsordenspunkt 1: Bekæmpelse af hvidvask af penge. Forberedelse af den fælles samling i Rådet (ECOFIN/RIA).

A)

**Aktuelt notat til brug for mødet i Folketingets Europaudvalg den 13. oktober 2000 vedrørende det fælles
ECOFIN/RAI-rådsmøde den 17. oktober 2000**

Revideret notat

Dagsordenspunkt 2: Udkast til direktiv om hvidvask af penge. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 91/308/EØF af 10. juni 1991 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge (KOM (1999) 352)).

Baggrund

Kommissionen har den 14. juli 1999 fremsat forslag til ændring af direktiv 91/308/EØF om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge (hvidvaskdirektivet). Forslaget er fremsat med henvisning til hjemlen i Traktatens artikel 47, stk. 2, jf. artikel 251, hvorefter Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

Det gældende hvidvaskdirektiv pålægger den finansielle sektor en række pligter med henblik på at få kendskab til og efterfølgende underrette politiet om transaktioner, der kan have tilknytning til hvidvask af penge. Med henblik på at lette politiets efterforskning er der i direktivet bl.a. fastsat krav om kundeidentifikation.

Set i lyset af udviklingen i kriminaliteten siden 1991 har Europa-Parlamentet i to rapporter anmodet Kommissionen om at ajourføre og udvide hvidvaskdirektivets anvendelsesområde. Det Europæiske Råd har den 16.-17. juni 1997 godkendt en handlingsplan til bekæmpelse af organiseret kriminalitet, der bl.a. indeholder en henstilling om yderligere initiativer til bekæmpelse af hvidvask af penge.

Kommissionen har på denne baggrund fremsat forslag til et ændringsdirektiv, der bl.a. udvider hvidvaskdirektivets anvendelsesområde til at omfatte virksomheder og personer udenfor den finansielle sektor. Forslaget er udtryk for en minimumsharmonisering på området.

Europa-Parlamentet vedtog ved førstebehandlingen den 5. juli 2000 en række ændringsforslag til direktivforslaget.

På ECOFIN-rådsmødet den 17. juli 2000 fremlagde det franske formandskab udkast til rådskonklusioner vedrørende en række uafklarede spørgsmål. Blandt disse spørgsmål indgik fastlæggelse af kriminalitetsbegrebet og fastlæggelse af i hvilket omfang advokater og andre juridiske erhverv samt revisor og andre regnskabskyndige skal omfattes af hvidvaskdirektivet. Formandskabet måtte imidlertid konstatere, at det ikke var muligt at vedtage de foreliggende rådskonklusioner. Dette skyldtes især uenighed om, i hvilket omfang de nævnte rådgivergrupper skulle medtages under hvidvaskdirektivet.

På ECOFIN-Rådsmødet den 29. september 2000 fremlagde det franske formandskab et direktivforslag indeholdende et nyt kompromisforslag. På denne baggrund opnåedes politisk enighed.

Statsfinansielle og lovgivningsmæssige konsekvenser

Det gældende hvidvaskdirektiv er gennemført ved lov nr. 348 af 9. juni 1993 om forebyggende foranstaltninger mod hvidvaskning af penge. Denne lov regulerer den finansielle sektors indberetningspligt. Herudover er der ved lov nr. 1096 af 22. december 1993 om bl.a. ændring af lov om spillekationer indsat visse bestemmelser om forebyggelse og opdagelse af hvidvask af penge i kasinoloven.

Kommissionens direktivforslag vil nødvendiggøre ændringer i den gældende hvidvaskregulering bl.a. med henblik på at regulere den kreds af virksomheder og personer uden for den finansielle sektor, som nu foreslås omfattet af en indberetningspligt.

Der vil endvidere være behov for at foretage justeringer i afgrænsningen af, hvilken kriminalitet den finansielle og den ikke-finansielle sektor skal foretage indberetning om. Ifølge hvidvaskloven skal der foretages indberetning ved mistanke om, at der hvidvaskes udbytte, der stammer fra en overtrædelse af straffeloven, men afhængig af forhandlingsresultatet kan der blive behov for at udvide indberetningspligten til også at omfatte visse alvorlige overtrædelser af særlovgivningen.

Endelig er der hverken ved lov eller bekendtgørelse fastsat bestemmelser svarende til de i bilaget til direktivforslaget optagne bestemmelser om kundeidentifikation. Kommissionen har oplyst, at bilaget er en del af direktivet og derfor forudsættes gennemført i den nationale lovgivning.

Det må forventes, at den foreslåede udvidelse af indberetningspligten til dele af den ikke-finansielle sektor vil resultere i flere indberetninger om hvidvask til Statsadvokaten for særlig økonomisk kriminalitet, hvorunder det danske hvidvasksekretariat hører. Det er imidlertid ikke muligt på nuværende tidspunkt at angive, hvor mange nye indberetninger der vil blive indgivet på årsbasis. Administrative byrder forbundet med en udvidelse af kredsen af underretning-pligtige skal dog sammenholdes med det øgede provenu for staten, der vil kunne opnås ved konfiskation af udbytte fra den indberettede kriminalitet.

Som Kommissionens forslag er udformet vil det have samfundsmæssige konsekvenser, idet de erhverv, der foreslås inddraget under direktivet, vil skulle udarbejde interne regler om betryggende kontrol- og kommunikationsprocedurer samt uddannelses- og instruktionsprogrammer for medarbejderne. Endvidere skal disse regler efterleves ved i praksis bl.a. at kræve kundelegitimation og efterfølgende opbevare disse identitetsoplysninger samt dokumenter og registreringer vedrørende de foretagne transaktioner i mindst 5 år.

Nærheds- og proportionalitetsprincippet

Kommissionens forslag er fremsat under 1. søjle, idet det fastsætter en række specifikke forpligtelser for den finansielle sektor og dele af den ikke-finansielle sektor med henblik på at bekæmpe hvidvaskning af penge. Den strafferetlige behandling af hvidvaskning af penge, som henhører under 3. søjle, omfattes derimod ikke.

Da kriminalitet udøves såvel nationalt som grænseoverskridende, er det hensigtsmæssigt, at nye tiltag med henblik på at bekæmpe hvidvask af penge indføres på grundlag af fællesskabsretlige regler. En effektiv indsats mod hvidvask af penge - herunder hvidvask af penge, der hidrører fra EU-svig - forudsætter en fælles-europæisk indsats, der både har udgangspunkt i et udvidet kriminalitetsbegreb og forpligter flere erhverv til at foretage indberetning ved mistanke om hvidvask.

Kommissionen har vedrørende udvidelsen af hvidvaskdirektivets anvendelsesområde som udgangspunkt forudsat, at de forpligtelser, der i dag påhviler den finansielle sektor, skal finde tilsvarende anvendelse på de nye erhverv. Kommissionen har ikke nærmere begrundet, hvorfor disse forpligtelser skal gælde fuldt ud for disse erhverv. Der synes heller ikke at være behov for at anvende samtlige regler pålagt den finansielle sektor for at opfylde det overordnede sigte med direktivforslaget.

Høring

Direktivforslaget blev i slutningen af september 1999 sendt i høring hos en række ministerier og organisationer. Det generelle indtryk af høringen er, at man af kriminalpræventive grunde støtter det overordnede sigte i Kommissionens forslag om dels at udvide underretningspligtens omfang til at omfatte flere kriminelle handlinger end efter det gældende direktiv dels at udvide den kreds, der skal foretage indberetning ved mistanke om hvidvask.

Dog findes udvidelsen af begrebet "kriminel handling", der afgrænser underretningspligtens omfang, for uklar. Det foreslås, at der foretages en præcisering.

Udvidelsen af direktivets anvendelsesområde til at omfatte en række nye erhverv har især givet anledning til bemærkninger fra Advokatrådet, revisorforeninger og Dansk Ejendomsmæglerforening. For samtlige af disse erhvervsgrupper gælder det, at de principielt er modstandere af at blive omfattet af hvidvaskningsdirektivet. I relation til advokat- og revisorhvervet henvises bl.a. til det særlige fortrolighedsforhold mellem erhvervets udøver og dennes klient og de beskyttelsesværdige hensyn bag denne fortrolighed, som grundlag for, at man ikke skal omfattes af direktivet. Såfremt man måtte blive omfattet af direktivet ønsker Advokatrådet, at denne erhvervsgruppes inddragelse under hvidvaskdirektivet begrænses til køb og salg af fast ejendom samt transaktioner i forbindelse med forvaltning af klientmidler. Revisorforeningerne ønsker - under hensyntagen til, at der ikke sker en forskelsbehandling for sammenlignelige rådgivningsydelser mellem erhvervene - at denne erhvervsgruppes inddragelse under hvidvaskdirektivet begrænses til lovpligtig revision.

For samtlige nye erhvervsgrupper er det mere generelt blevet fremført, at såfremt disse skal omfattes af direktivet, bør det ske på en sådan måde, at de ikke pålægges unødige administrative byrder, og at der ikke sker en u hensigtsmæssig konkurrenceforvridning mellem erhvervene.

Særligt for så vidt angår spillekationer har Casinoforeningen bemærket, at man af praktiske grunde ikke kan tilslutte sig Kommissionens forslag om, hvornår der skal ske identifikation af kunderne. Man henholder sig i stedet til de gældende regler i lov om spillekationer, hvorefter der skal ske identifikation allerede ved kundens indtræden i kasinoet.

Finansrådet og Forsikring & Pension har haft bemærkninger til bilaget om legitimation ved transaktioner uden direkte kundekontakt. Organisationerne finder under henvisning til nærhedsprincippet, at dette område skal reguleres nationalt.

Forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Folketingets Europaudvalg har modtaget faktisk notat af 21. september 1999 samt aktuelle notater til brug for møder i Folketingets Europaudvalg den 31. maj og 14. juli 2000 vedrørende ECOFIN-rådsmøder henholdsvis den 5. juni og 17. juli 2000 og den 29. september 2000.

B)

Aktuelt notat til brug for møde i Europaudvalget den 13. oktober 2000 vedrørende dagsordenen for det fælles rådsmøde (retlige og indre anliggender/økonomi og finans) den 17. oktober 2000.

Vedrørende: Bekæmpelse af økonomisk kriminalitet og hvidvaskning af penge.

Nyt notat.

1. Baggrund.

I konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15. - 16. oktober 1999 fremhæves behovet for at styrke indsatsen vedrørende bekæmpelsen af økonomisk kriminalitet og hvidvaskning af penge.

Det anføres i konklusionerne bl.a., at der bør skabes større gennemsigtighed i forbindelse med finansielle transaktioner og juridiske personer, og at det strafferetlige samarbejde med henblik på f.eks. opsporing, indefrysning og konfiskation af strafbart udbytte bør effektiviseres.

Konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Tampere nævner endvidere udarbejdelsen af fælles standarder for at forhindre, at juridiske personer, der er registreret udenfor EU's jurisdiktion, skjuler udbytte fra strafbare forhold og foretager hvidvaskning af penge, som en prioritet inden for EU-samarbejdet, ligesom EU og medlemslandene efter Det Europæiske Råds opfattelse bør indgå aftaler med offshore-centre i tredjelande for at sikre et effektivt samarbejde om gensidig retshjælp i straffesager, herunder på baggrund af henstillinger fra FATF (Financial Action Task Force).

Endelig opfordres Kommissionen til at udarbejde en rapport om de bestemmelser i national bank-, finans- og selskabslovgivning, som hæmmer det internationale samarbejde, ligesom Rådet opfordres til at drage de nødvendige konklusioner på grundlag af denne rapport.

Som led i gennemførelsen af konklusionerne fra Tampere-mødet vil der den 17. oktober 2000 blive afholdt et fælles rådsmøde (retlige og indre anliggender/ økonomi og finans) med henblik på at drøfte en række emner vedrørende bekæmpelse af økonomisk kriminalitet og hvidvaskning af penge. Det fælles rådsmøde forventes at munde ud i vedtagelsen af en række konklusioner.

1. Indhold.

Det franske formandskab har lagt op til en diskussion af fire hovedtemaer på det fælles rådsmøde:

- forholdsregler overfor de af FATF udpegede lande og territorier, der ikke deltager i samarbejdet om bekæmpelse af hvidvaskning af penge,
- fælles indsats med hensyn til åbenhed i forbindelse med juridiske personer,
 - strafferetligt samarbejde med henblik på bekæmpelse af økonomisk kriminalitet og hvidvaskning af penge samt
- kontrol med grænseoverskridende overførsel af pengebeløb.

1.1. Forholdsregler overfor lande, der ikke deltager i samarbejdet om bekæmpelse af hvidvaskning af penge.

Det franske formandskab lægger i sit oplæg til mødet op til, at EU skal søge at opnå en samordnet holdning blandt EU-medlemslandene med hensyn til FATF's arbejde vedrørende de lande (og områder), som ikke samarbejder i de internationale bestræbelser på at bekæmpe hvidvaskning af penge.

Financial Action Task Force (FATF) er et internationalt samarbejde mellem 26 OECD-lande og to internationale organisationer (EU og Gulf Co-operation). FATF har til formål at bekæmpe hvidvaskning af penge, som stammer fra kriminelle aktiviteter, især narkotikarelateret kriminalitet. FATF's væsentligste opgave de kommende år er bekæmpelse af hvidvaskning i ikke-medlemslande, og samarbejdet har i den forbindelse igangsat en proces for at identificere lande med alvorlig, mangelfuld indsats mod hvidvaskning af penge. FATF har foreløbig identificeret 15 lande, som man vurderer ikke samarbejder i bestræbelserne på bekæmpelsen af hvidvaskning. FATF har opfordret de pågældende lande til at indføre bedre regler og praksis på hvidvaskområdet så hurtigt som muligt. Indtil det sker, anbefaler FATF, at de finansielle institutioner er særligt opmærksomme på finansielle transaktioner med personer eller selskaber fra de 15 lande. Herudover har FATF i sin rapport om de ikke-samarbejdende lande foreslået yderligere en række modforanstaltninger. Der er dog tale om opfordringer til FATF's medlemslande om at indføre modforanstaltningerne, ikke forpligtelser.

Formandskabet lægger op til en koordineret EU-holdning på en række konkrete områder i forhold til FATF's videre arbejde med de ikke-samarbejdende lande:

1. Dialogen med de ikke-samarbejdende lande bør tidsbegrænses til 1 år.

1. Hvis de ikke-samarbejdende lande ikke indfører bedre regler og praksis på hvidvaskområdet, bør medlemslandene iværksætte følgende modforanstaltninger straks efter udløbet af dialogperioden:

3. De finansielle institutioner i FATF-medlemslandene forpligtes til at være særlig opmærksomme på finansielle transaktioner med de ikke-samarbejdende lande,

- De finansielle institutioner forpligtes til systematisk at indberette om finansielle transaktioner med de ikke-samarbejdende lande,

- Fysiske og juridiske personer fra ikke-samarbejdende lande forbydes at åbne konti i FATF-medlemslande, hvis der ikke er gyldig identifikation af kontohaver, og den der har adgang til kontoen,

- Eventuelt i sidste instans indfører betingelser, begrænsninger eller forbyder finansielle transaktioner med ikke-samarbejdende lande;

3. Medlemslandene bør tilkendegive, at de er fast besluttet på at vedtage de love og bestemmelser, der er nødvendige for gennemførelsen af modforanstaltninger mod de ikke-samarbejdende lande.

2.2. Åbenhed og gennemsigtig i forbindelse med juridiske personer.

Det franske formandskab har lagt op til en drøftelse af, hvorledes man bedst kan sikre større juridisk, finansiel og regnskabsmæssig gennemsigtighed i forhold til juridiske personer, herunder om der kan udarbejdes fællesskabsnormer for pengeinstitutters samt administrative og retlige myndigheders adgang til oplysninger om juridiske personers økonomiske rettighedshavere, f.eks. aktie- og anpartsindehavere.

I overensstemmelse med konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15. - 16. oktober 1999 forventes Kommissionen på det fælles rådsmøde den 17. oktober 2000 at fremlægge et arbejdsdokument, der indeholder en fortegnelse over de gældende nationale regler m.v. vedrørende strukturer med økonomisk og investeringsmæssigt sigte.

2.3. Strafferetligt samarbejde med henblik på bekæmpelse af økonomisk kriminalitet og hvidvaskning af penge.

Det franske formandskab lægger for det første op til, at medlemslandene skal forpligte sig til at yde hinanden fuld gensidig bistand i efterforskningen og retsforfølgningen af sager vedrørende økonomisk kriminalitet, herunder hvidvaskning af penge og grove skatte- og afgiftsunddragelser. Det bemærkes i den forbindelse, at det franske formandskab har fremsat et initiativ med henblik på vedtagelse af en konvention om forbedring af gensidig retshjælp, navnlig for så vidt angår bekæmpelse af organiseret kriminalitet, hvidvaskning af udbyttet fra strafbart forhold og økonomisk kriminalitet, og at Rådet for tiden behandler et udkast til rammeafgørelse om hvidvaskning af penge, identifikation, opsporing, indefrysning eller beslaglæggelse og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold.

Formandskabet foreslår for det andet, at man på EU-plan fastslår princippet om, at bankhemmelighed ikke kan gøres gældende i forbindelse med strafferetlig efterforskning, og at der bør indføres en ordning med direkte fuldblydelse af afgørelser om beslaglæggelse af formuegoder og bevismateriale med henblik på at fremme en mere effektiv bekæmpelse af hvidvaskning af penge.

For det tredje finder formandskabet, at det bør overvejes at indlede forhandlinger med de lande og territorier, der ikke deltager i samarbejdet om bekæmpelse af hvidvaskning af penge med henblik på indgåelse af aftaler mellem EU og disse lande og territorier om gensidig retshjælp i straffesager, jf. herved TEU artikel 28.

For det fjerde bør der efter formandskabets opfattelse iværksættes en nærmere undersøgelse af mulighederne for som led i det politimæssige samarbejde at styrke efterforskningen af hvidvaskning af penge. Formandskabet har bl.a. i den forbindelse peget på udviklingen af et partnerskab, uddannelsesinitiativer i forhold til efterforskere, anklagere og dommere og oprettelse af centrale tværfaglige enheder på nationalt plan.

2.4. Kontrol med grænseoverskridende overførsel af kontante pengebeløb.

På baggrund af rapporten om den fælles toldkontrolaktion "Moneypenny" vedrørende grænseoverskridende overførsel af kontante pengebeløb lægger formandskabet op til en drøftelse af medlemslandenes syn på behovet for kontrol i forhold til grænseoverskridende overførsel af kontante pengebeløb.

3. Europa-Parlamentet.

Europa-Parlamentet forventes ikke inddraget forud for det fælles rådsmøde (retlige og indre anliggender/økonomi og finans) den 17. oktober 2000.

4. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

4. Subsidiaritetsprincippet.

Formandskabets oplæg med henblik på det fælles rådsmøde den 17. oktober 2000 skønnes i sin helhed at være foreneligt med subsidiaritetsprincippet.

4. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

4.1. Forholdsregler overfor lande, der ikke deltager i samarbejdet om bekæmpelse af hvidvaskning af penge.

Formandsskabets oplæg har ikke i sig selv lovgivningsmæssige konsekvenser, men afhængig af omfanget og den konkrete udmøntning af en eventuel politisk aftale vil dennes gennemførelse i Danmark kunne kræve yderligere lovhjemmel.

4.1. Åbenhed og gennemsigtig i forbindelse med juridiske personer.

Formandskabets oplæg skønnes ikke at have lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser i Danmark.

4.1. Strafferetligt samarbejde med henblik på bekæmpelse af økonomisk kriminalitet og hvidvaskning af penge.

Det antages med støtte i retspraksis, at udenlandske begæringer om efterforskningskridt i Danmark, kan imødekommes, uanset om fremsættelsen og behandlingen af retsanmodninger er reguleret i en aftale, der finder anvendelse mellem Danmark og den anmodende stat. De relevante efterforskningskridt gennemføres i givet fald efter en analogi af retsplejeloven, idet en udenlandsk anmodning om efterforskning, herunder ransagning, beslaglæggelse samt edition, kan imødekommes, hvis det pågældende efterforskningskridt kunne gennemføres i forbindelse med en tilsvarende national strafferetlig efterforskning.

Danmark har i forbindelse med ratifikationen af 1959-konventionen afgivet en erklæring vedrørende artikel 5, hvorefter gennemførelse af anmodninger om efterforskningskridt, der kræver de danske domstoles medvirken, er betinget af, at forholdet er strafbart efter dansk lovgivning (krav om dobbelt strafbarhed).

Danmark har derimod ikke forbeholdt sig ret til at afslå at imødekomme anmodninger om retshjælp i relation til sager af fiskal karakter, hvorfor Danmark allerede er istand til at yde fuld bistand til de øvrige medlemslande i sager af fiskal karakter.

For så vidt angår formandskabets oplæg om bankhemmelighed kan det bemærkes, at der ikke her i landet gælder regler om bankhemmelighed der, såfremt retsplejelovens betingelser i øvrigt er opfyldt, forhindrer Danmark i at yde retshjælp i sager, hvor der anmodes om kontooplysninger m.v.

Det bemærkes i relation til formandskabets oplæg vedrørende direkte fuldbyrdelse af afgørelser om beslaglæggelse af formuegoder, at retsplejelovens kapitel 74 fastlægger reglerne for beslaglæggelse i Danmark. Det fremgår heraf bl.a., at beslaglæggelse kan foretages til sikring af bevismidler, til sikring af det offentliges krav på sagsomkostninger, konfiskation og bøde, til sikring af forurettedes krav på tilbagebetaling eller erstatning, og når tiltalte har unddraget sig sagens videre forfølgning, jf. retsplejelovens § 801, stk. 1.

Generelt skal afgørelser om beslaglæggelse og om pålæggelse af edition træffes efter politiets begæring og efter rettens kendelse, jf. retsplejelovens § 806, stk. 1 og 2. Såfremt øjemedet ville forspildes, hvis retskendelse skal afventes, kan politiet træffe beslutning om beslaglæggelse. Denne beslutning skal herefter inden 24 timer forelægges retten, hvis den, mod hvem indgrebet rettes, fremsætter anmodning herom. <>

Beslaglæggelse af en mistænks formue, herunder formue som den mistænkte senere måtte erhverve, kan kun ske efter rettens kendelse og kan kun foretages, hvis tiltale er rejst for en lovovertrædelse, der efter loven kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder eller derover, og tiltalte har unddraget sig videre forfølgning i sagen, jf. retsplejelovens § 806, stk. 4, jf. § 802, stk. 3.

Gennemførelsen af formandskabets forslag om direkte fuldbyrdelse af afgørelser om beslaglæggelse af formuegoder og bevismateriale vil kræve lovændringer i Danmark, idet formandskabets forslag umiddelbart må forstås som et krav om fuldbyrdelse af udenlandske afgørelser om beslaglæggelse og edition, uanset om de danske regler herfor er iagttaget, herunder at det forhold, der ligger til grund for anmodningen, ikke udgør et strafbart forhold i Danmark. Herudover skønnes formandskabets oplæg ikke umiddelbart at have statsfinansielle eller lovgivningsmæssige konsekvenser.

4.1. Kontrol med grænseoverskridende overførsel af kontante pengebeløb.

I Danmark har toldmyndighederne ingen beføjelser for så vidt angår grænsekontrol af pengebevægelser mv.

De danske toldmyndigheder samarbejder imidlertid med politiet, og de danske toldmyndigheder har i visse situationer mulighed for at videregive oplysninger til politiet om mistænkelige overførsler af kontante pengebeløb, der konstateres i forbindelse med det almindelige toldkontrol-arbejde.

Gennemførelse i Danmark af et krav om intensiv kontrol af grænseoverskridende overførsel af kontante pengebeløb vil kræve lovændringer i Danmark med henblik på at udvide toldmyndighedernes kompetence på dette område, ligesom gennemførelsen heraf må påregnes at have statsfinansielle konsekvenser.

4. Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Formandskabets oplæg med henblik på det fælles rådsmøde (retlige og indre anliggender/ økonomi og finans) har ikke tidligere været forelagt Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Aktuelt notat til Folketingets Europaudvalg vedr. ECOFIN-Rådet den 17. oktober 2000.

Revideret notat (I forhold til det første notat af 5. oktober 2000 er tilføjet dagsordenspunkt 2.1: Skattepakken. Dagsordenspunkt 2.2 og 2.3 er uændret)

Dagsordenspunkt 2.1: Skattepakken

1. Baggrund

På ECOFIN 1. december 1997 vedtog EU-landene en række konklusioner om en skattepakke, der omfatter en adfærdskodeks for erhvervsbeskatning samt to direktivforslag om beskatning af renteindtægter og beskatning af renter/royalties.

Vedtagelsen af skattepakken var længe blokeret af uenighed om forslaget til rentebeskatningsdirektiv, men ECOFIN i Feira blev enig om nogle principper for dette forslag.

Siden har det franske formandskab holdt embedsmands-møder med henblik på at opnå enighed om indholdet af rentebeskatningsdirektivet, ligesom den særlige gruppe for adfærdskodeksen har holdt møde for at sikre gennemførelsen af denne kodeks.

På ECOFIN den 17. oktober forventes det franske formandskab at give en information om drøftelsen af rentebeskatningsdirektivet til Rådets orientering. Formandskabet mener, at det endnu er for tidligt at have en egentlig drøftelse af forslaget. Der forventes heller ikke nogen omtale af adfærdskodeksen eller af direktivforslaget om renter/royalties

2. Rentebeskatningsdirektivet

Formålet med direktivforslaget er at begrænse mulighederne for skatteunddragelse ved, at personer placerer deres opsparring i andre EU-lande (eller i 3.-lande uden for EU) og undlader at oplyse kapitalindtægten til skattemyndighederne i deres hjemland.

Det ekstraordinære ECOFIN i Feira den 18. - 19. juni vedtog nogle konklusioner om det fremtidige arbejde med forslaget. Der er nu enighed om, at det langsigtede mål er informationssystemet, så EU-landene skal sikre beskatningen af renteindtægter ved at indsamle og udveksle oplysninger om disse indtægter. I en overgangsperiode på op til 7 år efter direktivets vedtagelse kan et land dog vælge at sikre beskatningen af renter ved at opkræve kildeskat. Disse lande skal så afregne en passende del af denne skat til rentemodtagers hjemland. Når direktivets væsentligste indhold er blevet fastlagt, men inden det bliver vedtaget, skal EU forhandle med vigtige tredjelande (især USA og Schweiz) om tilsvarende tiltag i disse lande. EU-lande med afhængige områder (især Kanaløerne) forpligter sig til at fremme samme foranstaltninger. Når der er opnået tilstrækkelige forsikringer herom, skal direktivet vedtages, dog senest ved udgangen af 2002.

3. Nærheds- og proportionalitetsprincippet

Kommissionen har ikke vurderet sagen i forhold til nærheds- og proportionalitetsprincippet. Beskatning af grænseoverskridende rentebetalinger i EU ses imidlertid bedst at kunne ske ved regler fastsat af fællesskabet.

4. Gældende dansk ret

Der er redegjort for gældende dansk ret i et notat af 29. maj 1998 til Europaudvalget.

5. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Der er redegjort for virkningerne af en vedtagelse af forslaget i notatet af 29. maj 1998.

6. Høring

Der er redegjort for høring i et notat af 23. november 1999 til Europaudvalget.

7. Tidligere forelæggelse

Direktivforslaget har tidligere været forelagt for Europaudvalget, senest 14. juli 2000.

Dagsordenspunkt 2.2: Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets Forordning om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 218/92 om administrativt samarbejde inden for området indirekte skatter (moms)

- Forslag til Rådets Direktiv om ændring af direktiv 77/388/EØF hvad angår merafgiftsværdisystemet for visse tjenesteydelser, der leveres ad elektronisk vej.

Resumé:

Kommissionen foreslår ændring af henholdsvis 6. momsdirektiv og en forordning om administrativt samarbejde på området for indirekte skatter (moms). Baggrunden er, at Kommissionen ser behov for at få fastlagt momsreglerne for ydelser, der overføres ad elektronisk vej - typisk via Internettet. Der lægges op til, at disse ydelser, når de leveres til forbrugere i EU, skal pålægges moms i det land, hvor leverandøren er etableret. Leverandører etableret i et 3. land skal kun lade sig registrere for moms i ét EU-land, og kun hvis det samlede salg overstiger 100.000 EUR. Er kunden en erhvervsvirksomhed hæfter kunden for momsen. Salg til 3. lande sker med 0-sats. Det foreslås, at forordningen om administrativt samarbejde på momsområdet ændres, så virksomheder kan få bekræftet gyldigheden af momsnumre på kunderne.

1. Baggrund

Kommissionen fremsatte den 7. juni 2000 et forslag til ændring af direktiv 77/388/EØF og ændring af forordning 218/92 jf. KOM(2000)349.

Forslaget om direktivændringen er fremsat med hjemmel i art. 93.

Forslaget om ændring af forordningen er fremsat med hjemmel i art. 95.

Direktiv 77/388/EØF (6.momsdirektiv) omhandler moms på varer og tjenesteydelser i EU.

Forordning 218/92 omhandler administrativt samarbejde vedrørende indirekte skatter i EU.

Kommissionen har analyseret behovet for at ændre momsreglerne for at kunne tage højde for den tekniske udvikling, som muliggør elektronisk levering af ydelser. ECOFIN tog i juli 1998 beslutning om, at der skal findes en løsning vedrørende problemer af afgiftsmæssig karakter, som e-handel rejser.

Emnet har ligeledes været drøftet på et OECD ministermøde i Ottawa i oktober 1998.

De nuværende momsregler tager ikke højde for levering af digitale produkter. Der er således ikke moms på leverancer til private forbrugere i EU for så vidt leverandøren er etableret i et 3. land.

Hvis levering sker fra en leverandør i et EU-land pålægges momsen i leverandørens hjemland. Dvs. at også leverancer til 3. lande momses. Kommissionen mener, at den forskel der efter de nuværende regler er på afgiftsområdet, fører til en uholdbar konkurrenceforvridning, der stiller EU-leverandører i en ufordelagtig position i forhold til 3. lands leverandører.

2. Forslagenes indhold

Nedenfor gennemgås først forslaget til ændringer af 6. momsdirektiv og dernæst forslag til ændring af forordningen.

Ændringer i 6. momsdirektiv

Forslaget går ud på at indføre momsfritagelse (0-sats) for ydelser leveret ad elektronisk vej, der af EU-leverandører sælges til kunder i 3. lande.

Forslaget går endvidere ud på at indføre momspligt for sådanne ydelser, når ydelserne sælges af en 3. landsleverandør til private forbrugere i EU.

Sælger 3. landsleverandøren kun til private forbrugere i ét EU-land, skal sælgeren momsregistreres i dette land. Sælges der til private i flere EU-lande (eventuelt alle 15), skal sælgeren kun momsregistreres i ét EU-land (i praksis det EU-land, hvor den første afgiftspligtige levering foretages). Der er ikke pligt til momsregistrering, hvis det årlige salg i EU til private er på under 100.000 EUR.

3. landsleverandører skal ikke momsregistreres i EU for salg til EU-erhvervskunder; for dette salg hæfter kunden for momsen.

Endelig foreslås det, at EU-leverandører, der leverer disse ydelser til private i andre EU-lande, skal afregne moms heraf i eget land. Er kunden i det andet EU-land en erhvervsvirksomhed, hæfter kunden for momsen.

Ved ydelser leveret ad elektronisk vej forstås f.eks. software (deriblandt computerspil), web-design, levering af information, ydelser inden for kulturelle aktiviteter, kunst, sport, videnskab, undervisning mm., når ydelserne leveres ad elektronisk vej.

Desuden er radio og tv-spredning samt andre lyd- og billedfrembringelser (eksempelvis "pay-per view"-ydelser) omfattet, for så vidt de leveres ad elektronisk vej.

Forslaget omfatter ikke leverancer af fysisk art - som f.eks. CD'er eller DVD'er - med elektronisk indhold.

Ændring af forordningen

Ændringen af forordningen sker for at sikre, at også leverandører af ydelser, der leveres ad elektronisk vej, kan få bekræftet gyldigheden af kunders momsnumre hos medlemslandenes afgiftsmyndigheder. De nuværende regler giver ikke mulighed herfor.

Ændringen skal ses som en handelsfremmende foranstaltning.

3. Gældende dansk ret

Der er ikke i den nugældende danske momslov særlige regler for ydelser, der leveres ad elektronisk vej.

For ydelser inden for kulturelle aktiviteter, kunst, sport, videnskab, undervisning, der leveres til danske forbrugere og danske virksomheder fra både EU-leverandører og 3. lands leverandører, er beskatningsstedet Danmark, når ydelsen præsteres her - uanset om ydelsen leveres elektronisk eller på anden vis.

For de øvrige ydelser, der er omfattet af Kommissionens forslag f.eks. ydelser vedrørende web-design og pay per view, er der ikke i det nugældende regelsæt særlige bestemmelser om beskatningssted.

4. Høring

Forslaget er sendt i høring den 28. juni 2000. Frist for afgivelse af høringssvar er fastsat til den 16. august 2000.

Høringsparterne er: Undervisningsministeriet, Økonomiministeriet, Miljø- og Energiministeriet, Justitsministeriet, Kulturministeriet, Statsministeriet, Finansministeriet, Forskningsministeriet, Indenrigsministeriet, Erhvervsministeriet, Konkurrencestyrelsen, Told- og Skattestyrelsen, TV2, Multi Medie Foreningen, Sammenslutningen af lokale radio- og tv-stationer i Danmark, TV3, Nordisk Copyright Bureau, Tele Danmark, Fællesrådet for Elektroniske Medier, Forbrugerrådet, Foreningen af Videogramdistributører i Danmark, Foreningen af danske Spillefilmproducenter, Dansk Musikarbejderforening, Den danske Forlæggerforening, Det Danske Filminstitut, Dansk Kunstnerråd, Den danske gruppe af IFPI, Dansk Musikforlæggerforening, Copy-Dan, Dansk Dataforening, Danmarks Radio, Danmarks Biblioteksforening, Skatterevisorforeningen, Skattechefforeningen, Københavns Kommune, Kommunernes Landsforening, Frederiksberg Kommune, Finansrådet, Erhvervenes Skatteseekretariat, Det Danske Handelskammer, De danske Landboforeninger, Dansk Arbejdsgiverforening, Amtsrådsforeningen i Danmark, Advokatrådet, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Foreningen af Registrerede Revisorer, Forsikring & Pension, Dansk Industri, Håndværksrådet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Gramex, KODA, Dansk Handel og Service, IT- Brancheforeningen,

5. Høringssvar.

Det nævnes generelt i de indkomne høringssvar, at det hilses velkommen at der er blevet taget initiativ til at tilpasse momssystemet til levering af digitale tjenesteydelser.

For så vidt angår indholdet kan det nævnes, at det af høringssvarene generelt fremgår, at man støtter, at der ikke længere skal pålægges moms, når EU-virksomheder sælger de omhandlede ydelser til aftagere uden for EU.

Omvendt gives der også udtryk for at danske virksomheder på grund af den høje danske momssats vil stå svagt i konkurrencen med både andre EU-landes virksomheder og med virksomheder fra 3. lande ved salg til private i EU.

Det anbefales generelt, at der arbejdes for, at sikre lige konkurrence mellem virksomheder både uden - og inden for EU, der leverer til private borgere i EU.

6. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Forslagets vedtagelse vil medføre at det skal implementeres i dansk ret. Konkret vil der skulle ske ændring af momsloven jf. lovbekendtgørelse nr. 422 af 2. juni 1999, som senest ændret ved lov nr. 461 af 31. maj 2000.

7. Samfundsøkonomiske konsekvenser

På kort sigt vil forslaget betyde flere momsindtægter fra danske forbrugere, men færre indtægter fra danske virksomheder. Samtidig vil danske virksomheders konkurrenceevne blive styrket. Samlet set vil forslaget have begrænsede fiskale konsekvenser, da omfanget af handel med digitale ydelser er beskedent.

På længere sigt vil forbrugernes adfærdsmønster ændre sig. Dels vil de købe flere digitale ydelser, dels vil de i stigende omfang købe dem i lande, hvor momsen er lavere end i Danmark. I de tilfælde, hvor et produkt består af både en fysisk og en digital del, f.eks. en CD, vil afgiftsforskelle ligeledes give et incitament til at købe den digitale del af produktet, hvor afgiften er lavest. Forslaget kan således have fiskale konsekvenser på længere sigt.

8. Nærheds- og proportionalprincippet

Kommissionen nævner, at der er behov for EF-lovgivning på dette område, fordi der er alvorlige problemer med at anvende momsen korrekt for transaktioner, der digitalt transmitteres via elektroniske net. Det skyldes, at de nuværende regler blev til i en tid, da den type transaktioner ikke var forudset. Der henvises i øvrigt til punkt 1.

Det er den danske holdning, at spørgsmålet vedrørende moms af e-handelsydelser bedst løses på fællesskabsniveau.

9. Tidligere forelæggelse.

Dagsordenspunkt 4.3: Forslag til ændring af 6. momsdirektiv - om betalingspligten for merværdiafgiften.

Resumé

Kommissionen har fremsat forslag om at afskaffe den fiskale repræsentant med det formål at forbedre konkurrencevilkårene for små- og store virksomheder. Efter gældende dansk ret skal en udenlandsk virksomhed, der ikke er etableret her i landet, udpege en fiskal repræsentant, der kan fungere som kontaktperson til skattemyndighederne. Forslaget indebærer derfor ændringer af momsloven.

1. Baggrund

Kommissionen fremsatte den 27. november 1998 et forslag om at ændre reglerne i artikel 21 i 6. momsdirektiv om betalingspligten for moms (KOM (98) 600).

Forslaget er baseret på Traktatens art. 99 (nu art. 93), der kræver enstemmighed.

Det centrale punkt i forslaget er afskaffelsen af medlemsstaternes mulighed for at kræve, at virksomheder fra EU-lande, der udfører momspligtig virksomhed i en anden medlemsstat, hvor de ikke er etableret, udpeger en fiskal repræsentant, som kan varetage virksomhedens forpligtelser overfor det pågældende lands skattemyndigheder.

Baggrunden for forslaget er Kommissionens rapport om SLIM-initiativet (Simpler Legislation for the Internal Market), som Rådet godkendte den 27. november 1997. I rapporten anbefales det af hensyn til Det Indre Marked at lempe på reglerne om den fiskale repræsentant, som betegnes som en byrde for især de små- og mellemstore virksomheder.

Reglerne om fiskal repræsentant varierer mellem medlemslandene: nogle kræver ikke fiskal repræsentant, andre - herunder Danmark - kræver fiskal repræsentant som kontaktperson i forhold til skattemyndighederne, medens andre igen kræver fiskal repræsentant, der hæfter solidarisk med den udenlandske virksomhed.

2. Indhold

Den følgende gennemgang af forslaget er baseret på det seneste kompromisforslag fra det nuværende franske formandskab:

Der vil ikke længere kunne stilles krav om, at virksomheder etableret i EU-lande skal udpege en fiskal repræsentant i forbindelse med momspligtig virksomhed i andre EU-lande, hvor de ikke er etableret. Virksomhederne vil dog fortsat selv kunne vælge at lade sig repræsentere ved en fiskal repræsentant.

" Med undtagelse af visse aktiviteter vil medlemsstaterne stadig kunne udpege en fiskal repræsentant for udenlandske virksomheder fra lande med hvilke, der ikke er indgået en aftale om gensidig bistand svarende til reglerne i EF-direktiver på området (dir. 76/308/EØF og 77/799/EØF).

" Muligheden for at lade en anden eller en tredje person hæfte solidarisk for betalingen af den udenlandske virksomheds moms betinges af, at den ikke giver anledning til forskelsbehandling mellem virksomheder i indlandet og virksomheder i andre EU-lande.

3. Nærheds- og proportionalitetsprincippet

Kommissionen har ikke nærmere redegjort for nærheds- og proportionalitetsprincippet.

4. Gældende dansk ret

Danmark ophævede allerede i 1997 kravet om en fiskal repræsentant, som hæfter solidarisk for betalingen af moms. Den fiskale repræsentant er dog fortsat obligatorisk i Danmark, men efter 1997 alene i en funktion som kontaktperson til skattemyndighederne. Det gælder i forhold til virksomheder fra EU samt Grønland, Færøerne, Island og Norge.

5. Lovgivningsmæssige, statsfinansielle og samfundsøkonomiske konsekvenser

Efter Kommissionens forslag vil den nuværende danske ordning, der indebærer et krav om at udpege en fiskal repræsentant som kontaktperson i Danmark, ikke kunne opretholdes, og forslaget indebærer derfor ændringer af momsloven.

Den foreslåede ændring skønnes af Told- Skattestyrelsen at ville få omkring 2000 udenlandske virksomheder (ca. 30 pct.) til at fravælge deres fiskal repræsentant, hvilket forventes at ville medføre flere kommunikationsrelaterede problemer. Den korrekte angivelse, indbetaling og kontrol vanskeliggøres med den risiko, at flere banale sager p.g.a. misforståelser ender med at blive til ressourcekrævende inddrivelsessager. Told- og Skattestyrelsen anslår i den forbindelse antallet af sådanne potentielle inddrivelsessager til omkring 50 virksomheder pr. år (ca. 2-3 pct.). Told- og Skattestyrelsen skønner samlet set meromkostningerne til at være mellem 5,5 og 7 årsværk. Hertil kommer sandsynligvis udgifter til tolkning og oversættelser.

Forslaget om en begrænsning af staternes mulighed for at gøre modtagerne betalingspligtig (reverse-charge) vurderes til gengæld ikke at ville få nævneværdige konsekvenser for den danske administration eller medføre ændringer i momsloven.

6. Høring

Forslaget blev ved dets offentliggørelse i 1998 sendt til høring i følgende organisationer: Advokatrådet, Dansk Handel og Service, Det Danske Handelskammer, Rederiforeningen samt Foreningen af Statsautoriserede Revisorer. De er alle positive overfor forslaget, idet de bl.a. anfører at afskaffelsen af den obligatoriske fiskale repræsentant vil forbedre handelsvilkårene i Det Indre Marked.

7. Tidligere forelæggelse

Folketingets Europaudvalg blev orienteret ved grundnotat af 4. februar 1999.

- [Rådets direktiv om ændring af direktiv 76/308/EØF af 15. marts 1976 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med foranstaltninger, der er finansieret af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, samt af landbrugsafgifter og told og i forbindelse med merværdiafgift og visse punktafgifter.

(Forslaget foreligger ikke på ECOFIN dagsordenen, men vil muligvis blive taget op).

1. Resumé

Kommissionen har fremsat forslag til ændring af Rådets direktiv om gensidig bistand til inddrivelse, idet en analyse af den nuværende ordning har vist, at der er behov for forbedringer på området. Forslaget indebærer, at direktivets anvendelsesområde udvides til bl.a. at omfatte forsikringskatter (fx. lystfartøjsforsikringsafgift), direkte skatter samt bøder af ikke strafferetlig karakter (dvs. gebyrer o.l.). Forslaget medfører samtidig forbedringer af nogle af procedurerne på området. Forslaget kræver lovændringer.

2. Baggrund og indhold

Kommissionen fremsatte den 25. juni 1998 et forslag til direktiv, KOM (1998) 364. Ved meddelelse af 7. maj 1999 KOM (1999) 183 fremsatte Kommissionen et forslag til ændring af det oprindelige forslag (KOM (1998) 364). Efterfølgende har det portugisiske og det franske formandskab fremsat to kompromisforslag. Forslagene vedrører ændringer af Rådets direktiv 76/308/EØF med senere ændringer.

Som retsgrundlag foreslås traktatens art. 95. Der henvises desuden til traktatens artikel 251 om fælles beslutningstagen med Parlamentet.

Direktiv 76/308/EØF giver mulighed for, at medlemslandene kan få hjælp hos myndighederne i andre EU-lande til inddrivelse af fordringer hos skyldnere, der bor eller har aktiver i de andre EU-lande.

Kommissionen har på grundlag af oplysninger fra medlemslandene analyseret den nuværende ordning og konkluderet, at der er behov for at forbedre ordningen. Siden 1993 er der hvert år afsendt ca. 1.000 anmodninger om gensidig bistand. Af disse fordringer inddrives gennemsnitligt 3-5 %. Det er herefter Kommissionens vurdering, at den nuværende ordning er ineffektiv af en række forskellige årsager, bl.a. er de eksisterende procedurer for gensidig bistand langsomme, omstændelige og vanskeligt forståelige. Desuden anføres det i Kommissionens oprindelige forslag, at medlemsstaterne giver henholdsvis nationale og udenlandske fordringer forskellig prioritering såvel faktisk som retligt.

Gennemgangen nedenfor er baseret på det konsoliderede franske kompromisforslag.

Forslaget indebærer, at direktivets anvendelsesområde udvides til bl.a. at omfatte forsikringskatter (fx. lystfartøjsforsikringsafgift) direkte skatter samt bøder af ikke strafferetlig karakter (dvs. gebyrer o.l.) i forbindelse med de fordringer, som direktivet finder anvendelse på. Samtidig foreslås, at medlemslandene ikke skal være forpligtet til at yde bistand vedrørende fordringer, som er mere end 5 år gamle regnet fra det tidspunkt, hvor fordringerne blev eksigible. Forslaget ophæver nogle begrænsninger af betydning for direktivets anvendelse, herunder bl.a. at landene ikke nødvendigvis skal have udnyttet alle nationale inddrivelsesmidler inden fremsættelse af bistandsanmodninger, og at det bistandsanmodende land kan insistere på fortsættelse af en inddrivelsesforretning, uanset at skyldner fremsætter indsigelser mod den tilgrundliggende fordring.

3. Gældende dansk ret

Direktiv 76/308/EØF med senere ændringer er gennemført i dansk ret, jf. lovbekendtgørelse nr. 627 af 15. september 1986 om gensidig bistand ved inddrivelse af visse EF-fordringer, som ændret ved lov nr. 376 af 18. maj 1994.

Herudover er der bi- og multilateralt indgået aftaler om gensidig bistand til inddrivelse med nogle af de lande, som omfattes af den gældende lov. Loven supplerer reglerne i disse aftaler, men ophæver dem ikke.

4. Høring

Forslaget har været til høring hos Justitsministeriet, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen og Told- og Skattestyrelsen. Der blev i den forbindelse peget på, at det oprindelige forslag ikke indeholdte begrænsninger med hensyn til, hvilke bøder der skulle omfattes af direktivets anvendelsesområde. Efter dansk ønske er der efterfølgende sket præcisering af formuleringerne så direktivet ikke finder anvendelse på strafferetlige sanktioner, således som disse defineres i det land, som skal inddrive den pågældende restance.

5. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Forslaget vil medføre en ændring af lov om gensidig bistand ved inddrivelse af visse EF-fordringer, jf. lovbekendtgørelse nr. 627 af 15. september 1986, som ændret ved lov nr. 376 af 18. maj 1994.

Udvidelsen af anvendelsesområdet til også at omfatte direkte skatter, skønnes at have positive mindre statsfinansielle konsekvenser.

6. Samfundsøkonomiske konsekvenser

Udvidelsen af anvendelsesområdet til også at omfatte direkte skatter, skønnes at have positive mindre samfundsøkonomiske konsekvenser.

7. Nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet

Kommissionen har ikke i forslaget redegjort for de to principper.

Da forslaget vedrører inddrivelsessamarbejdet primært på områder, der reguleres af fællesskabsretten, må det anses for at være i overensstemmelse med nærheds- og proportionalitetsprincipperne, at der fastsættes regler på fællesskabsplan.

8. Tidligere forelæggelse

Folketingets Europaudvalg blev orienteret ved grundnotat af 23. oktober 1998.]

Aktuelt notat til brug for mødet i Folketingets Europaudvalg den 13. oktober 2000 vedrørende ECOFIN-rådsmødet den 17. oktober 2000

Dagsordenspunkt: Beskæftigelsespakken:

a) Fællesrapporten om beskæftigelse

b) Beskæftigelsesretningslinjer for 2001

c) Henstillinger om implementering af medlemsstaternes beskæftigelsespolitik

Nyt notat

a) Fællesrapporten om beskæftigelse 2000

1. Baggrund

Den årlige Fællesrapport for beskæftigelse - af Kommissionen og Ministerrådet - har hjemmel i Amsterdam-Traktatens artikel 128 (5). På baggrund af de 15 medlemsstaters implementeringsrapporter gives en overordnet såvel som individuel vurdering af i hvilket omfang landene har implementeret retningslinierne og taget Rådets henstillinger for 2000 til efterretning i den nationale politik. Derudover indeholder rapporten, der fremsendes til Det Europæiske Råd i december, en status for den overordnede beskæftigelsessituation i EU.

Det er med udgangspunkt i rapportens konklusioner, at Kommissionen har fremlagt forslag til beskæftigelsesretningslinier for 2001 samt forslag til Rådets henstillinger om implementering af medlemsstaternes beskæftigelsespolitik.

2. Indhold

Rapporten lægger indledningsvis vægt på de forbedrede rammebetingelser for landene i form af generel øget vækst, samt konklusionerne fra topmødet i

Lissabon om at tilstræbe fuld beskæftigelse inden 2010 og fokus på "viden", "uddannelse" og "livslang læring" som centrale konkurrenceparametre. Dette bør afspejle sig i landenes politik - og ambitionsniveau - fremover.

Rapporten konstaterer at den overordnede økonomiske udvikling siden 1997 har været til gavn for udviklingen på arbejdsmarkedet med fremgang at spore i form af øget jobskabelse og beskæftigelse, ikke mindst i servicesektoren og blandt kvinder.

Hvad angår landenes respons på retningslinierne, er det vurderingen, at denne generelt bliver stadig mere præcis og målrettet. Der er dog fortsat mest fremgang at spore på de områder og søjler, hvor der er fastlagt fælles, kvantitative mål - og indikatorer. Rapporten peger på en del udeståender vedrørende fastlæggelse af nationale mål.

Danmark får altovervejende en meget positiv omtale. Det bemærkes i rapporten, at sidste års henstillinger er taget til efterretning og indgår i en politik, der i høj grad afspejler de arbejdsmarkedspolitiske udfordringer omkring et øget arbejdsudbud og en fortsat sikring af arbejdsstyrkens færdigheder. Den danske implementeringsrapport fremhæves for den integrerede tilgang til præsentationen (policy mix). Områder, hvor den danske indsats særligt fremhæves, er på skatteområdet, den øgede mainstreaming af indsatsen omkring lige muligheder for mænd og kvinder, brugen af partnerskaber/inddragelse af arbejdsmarkedets parter og aktører på lokalt plan, samt ikke mindst for diverse tiltag på uddannelsesområdet - som er kommet yderligere i fokus efter Lissabon topmødet.

Kommissionen har noteret sig, at indfasningen af retningslinie 2 vil være fuldt gennemført ved starten af 2001 i stedet for, som tidligere angivet, i 2000.

3. Nærhedsprincippet

Den samlede beskæftigelsespakke, herunder fællesrapporten er en del af den samordnede strategi for beskæftigelse, der sigter på at udnytte de gevinster, der er ved at samordne og koordinere medlemsstaternes økonomiske politikker, som inden for rammerne af de overordnede økonomiske retningslinier og stabilitets- og vækstpakten er de enkelte landes ansvar.

4. Høring

Den samlede beskæftigelsespakke har været behandlet i EF-specialudvalget for arbejdsmarkedet og sociale forhold, hvor der var en positiv holdning.

5. Behandling i Rådsregi

Beskæftigelsespakken, herunder Fællesrapporten, behandles i EPC og EMCO

6. Tidligere forelæggelse for Folketingets Europa-udvalg

Folketingets Europaudvalg har ikke tidligere modtaget notat i sagen.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Fællesrapporten har ikke i sig selv konsekvenser i form af ændret lovgivning eller af statsfinansiell karakter.

b) Beskæftigelsesretningslinjer for 2001

1. Baggrund.

Kommissionens retningslinier er en del af den såkaldte efterårspakke fra Kommissionen og har hjemmel i Amsterdam-Traktaten, artikel 128 (2). Retningslinierne efter den åbne koordinations metode fastlægger udviklingen af medlemslandenes fælles beskæftigelsesstrategi.

Kommissionens retningslinier er udarbejdet på baggrund af

- analyser af medlemslandenes implementeringsrapporter (NAP'er 2000) - som fremlagt i fællesrapporten 2000,
- analyser af den makroøkonomiske udvikling,
- Det Europæiske Råds konklusioner fra møderne i Lissabon og Feira samt
- efter udtalelse fra Europaparlamentet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg, Den Regionale Komite, og Beskæftigelsesudvalget.

2. Indhold.

Retningslinierne er revideret på baggrund af Det Europæiske Råds konklusioner i Lissabon, midtvejsevalueringen af Luxembourgprocessen, analyserne i fællesrapporten samt behovet for en forenkling af retningslinierne.

Retningsliniernes fire søjler er fastholdt på baggrund af Beskæftigelseskomiteens midtvejsevaluering, som også danner baggrund for indarbejdelsen af Lissabonkonklusionerne, herunder målet om fuld beskæftigelse og udviklingen af EU til den mest konkurrencedygtige, dynamiske og vidensbaserede økonomi i verden.

Medlemslandene skal implementere retningslinierne gennem en strategi, der tager hensyn til følgende - horizontale - elementer:

- landene skal fastsætte nationale mål for højere beskæftigelsesfrekvens,
- medlemslandene skal udvikle en sammenhængende strategi for livslang læring,
- medlemslandene skal udvikle et partnerskab med arbejdsmarkedets parter omkring implementering, overvågning og opfølgning på beskæftigelsesstrategien,
- medlemslandene skal foretage en balanceret implementering af retningslinierne og
- medlemslandene og parterne skal hver medvirke til at styrke udviklingen af indikatorer.

3. Nærheds- og proportionalitetsprincippet.

Beskæftigelsespakken, herunder retningslinierne er en del af den samordnede strategi for beskæftigelse, der sigter på at udnytte de gevinster, der er ved at samordne og koordinere medlemsstaternes økonomiske politikker, som inden for rammerne af de overordnede økonomiske retningslinjer og stabilitets- og vækstpakten er de enkelte landes ansvar.

4. Høring.

Den samlede beskæftigelsespakke har været behandlet i EF-specialudvalget for arbejdsmarkedet og sociale forhold, hvor der var en positiv holdning.

5. Behandling i Rådsregi.

Beskæftigelsespakken behandles i EPC og EMCO.

6. Tidligere forelæggelse for Folketingets Europa-udvalg.

Folketingets Europaudvalg har ikke tidligere modtaget notat i sagen.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Forslaget har ikke i sig selv lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

c) Henstillinger om implementering af medlemsstaternes beskæftigelsespolitik

1. Baggrund

Kommissionens henstilling har hjemmel Amsterdam-Traktaten, særligt i artikel 128 (4). Kommissionens henstilling er udarbejdet på baggrund af de 15 implementeringsrapporter fra medlemsstaterne vedrørende implementeringen af de nationale handlingsplaner (NAP'er) 1999 og tilpasningerne i retningslinjerne for 2000. Ligeledes henvises til Rådets henstilling af 14. februar 2000 vedrørende implementeringen af medlemsstaternes beskæftigelsespolitikker. Endelig henvises til Kommissionens henstilling af 6. september 2000 samt forventelige udtalelser fra det Økonomiske og Politiske Udvalg (EPC) og Beskæftigelsesudvalget (EMCO) af hhv. 4. og 5. oktober 2000.

I betragtningerne til Kommissionens henstilling henvises bl.a. til de tidligere vedtagne retningslinjer, konklusionerne fra Det Europæiske Råd (DER) i Lissabon og Feira, De Overordnede Økonomiske Retningslinjer juni 2000 og Stabilitetspagten af 17. juni 1997 og den fælles rapport om beskæftigelse 2000.

2. Indhold

Kommissionens henstillinger til de 15 medlemsstater tager igen i år udgangspunkt i en gennemgang af situationen på en række prioriterede områder, bl.a. bekæmpelse af ungdoms- og langtidsledighed, livslang uddannelse, ligestilling, ligeløn, nedbringelse af skatten på arbejdet, samarbejdet mellem arbejdsmarkedsmyndighederne, samarbejdet mellem arbejdsmarkedets parter, ældre arbejdstagere og modernisering af arbejdets tilrettelæggelse se.

Der er en vis forskel på karakteren af opfordringerne til medlemsstaterne og antallet af opfordringer. Danmark opfordres til 1) fortsat at følge implementeringen af reformerne inden for området mhp. at nedbringe det fiskale pres på arbejdskraft - særligt beskatningen af de lave indkomster, 2) udvikle flere incitamentter for at tage beskæftigelse og at blive i beskæftigelse samt at fortsætte med en nøje overvågning af efterlønnsordningen i lyset af behovet for at øge arbejdskraftudbudet, 3) at fortsætte bestræbelserne mht. udvikling af en mere grundlæggende mainstreaming tilgang og sammenhængende strategi for at reducere de nuværende niveau af erhvervsmæssig kønssegregation på arbejdsmarkedet.

De nævnte henstillinger falder i tråd med Rådets henstillinger af 14. februar 2000 og er på væsentlige områder i god overensstemmelse med de brede økonomiske retningslinjer.

3. Nærhedsprincippet

Beskæftigelsespakken (herunder henstillingerne) er en del af den samordnede strategi for beskæftigelse, der sigter på at udnytte de gevinster, der er ved at samordne og koordinere medlemsstaternes økonomiske politikker, som inden for rammerne af de overordnede økonomiske retningslinjer og stabilitets- og vækstpagten er de enkelte landes ansvar.

4. Høring

Den samlede beskæftigelsespakke har været behandlet i EF-specialudvalget for arbejdsmarkedet og sociale forhold, hvor der var en positiv holdning.

5. Behandling i Rådsregi

Beskæftigelsespakken, herunder henstillingerne, behandles i EPC og EMCO.

6. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europa-Udvalg

Folketingets Europaudvalg har ikke tidligere modtaget notat i sagen.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Forslaget har ikke i sig selv lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

Aktuelt notat til brug for mødet i Folketingets Europaudvalg den 13. oktober 2000 vedrørende ECOFIN-rådsmødet den 17. oktober 2000

Dagsordenspunkt : Reform af skatte- og overførselssystemer med henblik på at øge beskæftigelsesincitamentene

Nyt notat

Baggrund

Det Europæiske Råd anmodede på sit ekstraordinære møde i Lissabon den 23.-24. marts 2000 Rådet og Kommissionen om senest i foråret 2001 at forelægge en rapport, der vurderer, hvordan de offentlige finanser har bidraget til vækst og beskæftigelse. Et element i denne rapport skal være - på grundlag af sammenlignelige data og indikatorer - at vurdere, om der træffes passende konkrete foranstaltninger med henblik på at lette skattetrykket på arbejdskraft, særlig på den lavtkvalificerede og lavtlønnede arbejdskraft og øge beskæftigelses- og uddannelsesincitamentene i skatte- og understøttelsessystemerne. Det foreliggende oplæg fra Kommissionen vedrører denne emnekreds.

Indhold

Kommissionens oplæg gennemgår de fremskridt, medlemsstaterne har gjort med at reformere skatte- og overførselssystemer med henblik på at forbedre incitamentene for højere beskæftigelse og jobskabelse.

Oplægget fremhæver, at ledigheden i EU er faldende, men at den stadig er høj særligt for lavindkomstgrupperne. Et relativt højt skattetryk på arbejdskraft fremhæves som medvirkende årsag til den høje ledighed. Generelt noterer Kommissionen sig følgende vedrørende medlemslandenes reformer:

" Den gennemsnitlige skat af løn i EU er steget fra 1970 frem til 1996 med ca. 8%. Fra 1996 og frem er der set en svag tendens til faldende skattetryk, også for lavindkomstgrupper. Skattetrykket vurderes stadig at være højt og specielt fremhæves Danmark sammen med Sverige, Belgien, Finland, Tyskland, Frankrig og Østrig, som værende medlemslande med særligt højt skattetryk. Det forventes, at det generelle skattetryk i EU falder yderligere i de kommende år.

" Høje sammensatte marginalsatser er fortsat et problem. Dette skyldes samspillet mellem mange medlemslandes skattesystemer og indkomstafhængige indkomstoverførsler, som for eksempel boligstøtte.

"

Kommissionen konstaterer, at de samlede offentlige udgifter til social beskyttelse er blevet formindsket siden 1993 i de fleste medlemsstater. Der er flere årsager hertil, deriblandt økonomisk vækst, udviklingen i ledigheden og gennemførte reformer af overførselssystemerne.

Antallet af overførselsmodtagere i de erhvervsaktive aldersklasser er en vigtig indikator, men Kommissionen konstaterer, at det er svært at finde sammenlignelige data. Der refereres dog undersøgelser, der viser at en række lande, herunder Danmark, har været i stand til at nedbringe antallet af modtagere siden 1994.

Kommissionen sammenligner forskellige mål for nettokompensationsgrader, dvs. størrelsen af indkomsten for en ledig i forhold til en beskæftiget, når der tages hensyn til arbejdsløshedsdagpenge, skat og evt. sociale ydelser. Konklusionen er, at der ikke synes at være sket større ændringer i kompensationsniveauet i medlemslandene i de senere år. En del lande har gennemført initiativer, der sigter på at fastholde æl dre arbejdstagere længere tid på arbejdsmarkedet.

Kommissionen fremhæver, at nogle lande har gennemført langsigtede arbejdsmarkedsreformer og nu høster resultaterne i form af væsentlige reduktioner af både den faktiske og den strukturelle ledighed. Danmark og Holland er eksempler herpå.

Generelt finder Kommissionen, at de i medlemslandene gennemførte skattereformer de sidste tre år er skridt i den rigtige retning, mens der på overførselsområdet kun synes at være tale om små fremskridt i de fleste lande.

Statsfinansielle og lovgivningsmæssige konsekvenser

Der vurderes ikke at være direkte statsfinansielle konsekvenser eller lovgivningsmæssige konsekvenser.

Nærheds- og proportionalitetsprincippet

Rapporten kan bidrage til at styrke samordningen af medlemsstaternes økonomiske politikker, som er de enkelte landes ansvar inden for rammerne af traktaten, herunder de overordnede økonomisk-politiske retningslinjer.

Forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Folketingets Europaudvalg har ikke tidligere modtaget notat i sagen.

Aktuelt notat til brug for mødet i Folketingets Europaudvalg den 13. oktober vedrørende ECOFIN-rådsmødet den 17. oktober.

Dagsordenspunkt 3: Miljø- og vækst - udkast til rapport fra ECOFIN til Det Europæiske Råd i Nice.

Nyt notat

Baggrund

Med Amsterdam-traktaten blev det vedtaget, at miljøbeskyttelse skal integreres i EU's øvrige politikker som et led i arbejdet med at opnå en bæredygtig udvikling. Det var baggrunden for, at det på Det Europæiske Råd i Cardiff i juni 1998 blev besluttet, at transport-, energi- og landbrugsområdet skulle udarbejde strategier med henblik på at integrere en bæredygtig udvikling på disse områder.

I juni 1999 blev det besluttet på Det Europæiske Råd i Köln, at der i løbet af 2000 skulle rapporteres om, hvordan miljømæssige emner og en bæredygtig udvikling bedre kan integreres i den økonomiske politik.

Udkastet til ECOFIN-rapporten er en opfølgningen på Köln-topmødet. Rapporten skal ses som et første skridt i retning af en fælles strategi for medlemsstaterne med hensyn til at integrere miljøet i den økonomiske politik.

På Det Europæiske Råd i Helsingfors i december 1999 blev Kommissionen endvidere anmodet om at udarbejde en sammenhængende strategi for en bæredygtig udvikling til Det Europæiske Råd i Göteborg i juni 2001.

Indhold

I overensstemmelse med konklusionerne fra Lissabon-topmødet i marts 2000 indeholder udkastet til rapport ikke forslag om at indføre nye procedurer, men der lægges op til, at medlemslandene benytter sig af allerede eksisterende politikinstrumenter med henblik på at opnå en gradvis integration af de miljømæssige og økonomiske politikker.

Rapportudkastet er opdelt i 3 afsnit:

- " Økonomiske og miljømæssige mål
- " Instrumenter til rådighed
- " Principperne for fremtidige politikker

Økonomiske og miljømæssige mål

Et af Fællesskabets mål er at fremme en bæredygtig og ikke-inflationær vækst, som respekterer miljøet. Økonomisk vækst og forbedringer i miljøet kan kombineres, idet et højt velstandsniveau øger landenes muligheder for og villighed til at betale for et renere miljø.

En af udfordringerne ved at integrere miljøet i den økonomiske politik, som udkastet til rapporten nævner er, at der ikke findes ejendomsrettigheder og markeder, der kan fungerer som et værn mod aktiviteter, der forårsager forurening af naturressourcerne som f.eks. ren luft og vand. Priser og omkostninger for producenten eller forbrugerne giver ikke altid det fulde billede af miljøpåvirkningen, idet støj og forurening ikke prisen fastsættes i tilstrækkeligt omfang. Det indebærer, at forurenere-betaler-princippet ikke kan efterleves fuldt ud. Der gives dermed et indirekte subsidie til forurenede aktiviteter. Dette problem forstærkes, når der er tale om grænseoverskridende forurening.

En korrekt fordeling af forureningsomkostningerne skal i følge udkastet til rapport sikre, at udgifterne hertil bliver indregnet fuldt ud i priserne i forbindelse med produktion og ved forbrug.

Udkastet til rapporten understreger endvidere, at en politik, der sigter mod en bæredygtig udvikling ikke alene skal tage rene miljømæssige hensyn. Økonomiske og sociale aspekter skal også indarbejdes, herunder hensyntagen til EUs konkurrenceevne. Det ligger i forlængelse af konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Lissabon i marts i år.

Instrumenter til rådighed

Udkastet til rapporten nævner 4 forskellige instrumenter:

- " Påbud og forbud, der bygger på tekniske standarder og grænseværdier
- " Markedsbaserede instrumenter, der påvirker udbud og efterspørgsel gennem passende incitament
- " Frivillige aftaler
- " Tilvejebringelse af information om den miljømæssige påvirkning af forbruget og produktion

Påbud og forbud har været den traditionelle metode at regulere miljøet på. Forsigtighedsprincippet indgår i denne reguleringsform.

Af de politikker, der står til rådighed for at bekæmpe forureningen, anbefaler udkastet til rapporten, at hovedvægten lægges på markedsbaserede instrumenter. Det kan ske ved to metoder. Enten ved at myndighederne bestemmer, hvor stor en mængde forurening, der kan accepteres, hvorefter der ved tildeling eller auktion

udstedes omsættelige forureningstilladelser. Derigennem vil markedet fastsætte prisen for forureningen. Den anden er brug af grønne afgifter, hvor der sættes en pris for forureningen. Derved får forbrugeren ret til at foruren, men der sættes ikke noget loft over forureningens omfang.

Frivillige aftaler indebærer, at forureningens omfang fastsættes efter forhandling mellem den offentlige myndighed og forurenere.

En bedre information af forbrugerne kan også medvirke til at gavne miljøet. I Danmark er det nordiske Svanemærke et eksempel herpå.

I udkastet til rapporten bliver det understreget, at markedsbaserede instrumenter har en lang række fordele i forhold til de traditionelle reguleringsinstrumenter på miljøområdet. De økonomiske instrumenter giver virksomhederne og forbrugerne et incitament til, at opfinde optimale omkostningseffektive løsninger til at reducere forureningen på. Ved at reducere omkostningerne i forbindelse med forureningsbekæmpelsen vil der kunne opnås større forbedringer af miljøet for pengene, end det ellers ville have været tilfældet.

Fra Kommissionens side er der i meddelelsen fra september 2000 om samme emne peget på, at det er en yderligere fordel, at en forstærket integration af markedsbaserede økonomiske instrumenter i miljøpolitikken vil give gode muligheder for at overføre disse løsninger til lande, der søger optagelse i EU. Kommissionen peger endvidere på den fordel, at de markedsbaserede instrumenter som regel lægger beslag på langt færre administrative ressourcer, end de mere traditionelle miljømæssige reguleringer.

Principperne for fremtidige politikker

I udkastet til rapport lægges op til nogle principper for fremtidige politikker:

" Afhængigt af omstændighederne vil der være behov for et mix af samtlige reguleringsmæssige instrumenter. De ikke markedsbaserede reguleringsmidler vil fortsat spille en rolle især på områder, hvor der ikke findes noget marked i økonomien eller hvor markedsmekanismen er svag. Der kan også være tilfælde, hvor der ikke kan accepteres forurening af et bestemt stof (forsigtighedsprincippet),

" at beslutningen om hvilket politikinstrument, der skal benyttes, bør afgøres fra sag til sag,

" at der er behov for grundige analyser af omkostninger og fordele, når valget af instrumenter skal afgøres. Ofte kan flere instrumenter med fordel tages i brug samtidig inden for et enkelt område,

I udkastet til rapport fremhæves, at de overordnede økonomisk-politiske retningslinier er en god ramme for integration af miljøhensyn i den økonomiske politik. Som noget nyt er der i år i de økonomiske politiske retningslinier indføjet et særligt afsnit vedrørende bæredygtig udvikling. Det foreslås, at der i de kommende år sker en videreudvikling af miljøhensynene, herunder anvendelsen af markedsbaserede økonomiske styringsmidler i større omfang end hidtil. Indfasningen af de økonomiske styringsmidler skal være gradvis efter en klar tidstabel. Retningslinier tænkes også at være mere udspecificeret i de landespecifikke retningslinier, ligesom det er tilfældet for andre politikområder. I den forbindelse peger udkastet til rapport på:

" at der er behov for udvikling af bedre statistikker og indikatorer, hvis miljøet og den økonomiske politik på længere sigt skal integreres,

" at Kommissionen opfordres til, at være opmærksom på miljømæssige og bæredygtige emner i den kommende rapport om opfølgningen på de overordnede økonomisk-politiske retningslinier, der er et vigtigt led i overvågningsprocessen,

at Den Økonomisk Politiske Komite (EPC), der regelmæssigt eksaminere medlemslandenes arbejde med at gennemføre strukturreformer, anmodes også om, at sætte særligt fokus på miljømæssige effekter af de gennemførte politikker og markedsstrukturer i medlemslandene. Landeeksaminationerne omfatter også erfaringsudvæksling og identifikation af gode metoder inden for dette område.

Med henblik på at forbedre overvågningen er en arbejdsgruppe under Den Økonomiske Politiske Komite (EPC) i øvrigt i færd med at udarbejde en række indikatorer, der kan tilknyttes de overordnede økonomisk-politiske retningslinier og som relaterer sig til markedsbaserede instrumenter og til miljøtilstanden.

I overensstemmelse med konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Lissabon vil ECOFIN fremsende en særlig rapport om strukturelle indikatorer til Det Europæiske Råds møde i Nice. Indikatorer vedrørende miljøet, den sociale og økonomiske dimension af bæredygtighedsbegrebet vil være vigtige elementer i den omfattende liste af indikatorer, som ECOFIN vil bruge til at overvåge implementeringen af de overordnede økonomiske og politiske retningslinier.

Endvidere fremgår det af udkastet til rapport, at de makroøkonomiske konsekvenser af nye og betydningsfulde miljømæssige politikker som fx Kyoto-initiativerne overvejes nøje. Inden for disse rammer opfordres Kommissionen til at gennemgå de potentielle fordele og ulemper ved at indføre et system med omsættelige forureningstilladelser for klimagasser, der skal omfatte hele EU-området.

Udkastet til rapport nævner også, at ECOFIN bør styrke bestræbelserne på at opnå enighed om fælles rammer for energibeskatningen i EU under hensyntagen til EU-landenes konkurrenceevne. Udviklingen af passende rammer for energibeskatningen på europæisk niveau kan fremskynde reformer af de nationale skattesystemer,

Statsfinansielle og lovgivningsmæssige konsekvenser

Udkastet til rapporten har ikke statsfinansielle eller lovgivningsmæssige konsekvenser.

Nærheds- og proportionalitetsprincippet

Rapporten om miljø og bæredygtig udvikling er en del af EU's strategi vedrørende styrket integration af miljøhensyn i den økonomiske politik, der i lyset af miljøforholds grænseoverskridende natur bedst kan varetages på fællesskabsplan. Det afspejles også i, at miljøhensyn har fået en styrket position i de overordnede økonomisk-politiske retningslinjer, der er det centrale instrument for samordning af den økonomiske politik, som inden for rammerne af traktaten og stabilitets- og vækstpagten er medlemslandenes eget ansvar.

Forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Sagen har ikke tidligere været forelagt Folketingets Europaudvalg.

Aktuelt notat til brug for mødet i Folketingets Europaudvalg den 13. oktober 2000 vedrørende ECOFIN-rådsmødet den 17. oktober 2000.

Dagsordenspunkt vedrørende den økonomiske politik : G-20 Ministermøde den 24-25 oktober 2000.

Nyt Notat

Baggrund, Formål og indhold

Der afholdes møde i den såkaldte G-20 gruppe den 24-25 oktober 2000. G-20 er blevet dannet efter G-7 mødet i Köln, juni 1999, for at have et uformelt forum til dialog om den globale økonomiske udvikling.

Deltagerne i G-20 omfatter: G-7 landene samt Argentina, Australien, Brasilien, Kina, Indien, Indonesien, Mexico, Rusland, Saudiarabien, Sydafrika, Syd-Korea, Tyrkiet. Derudover er EU repræsenteret ved formandskabet. Den Internationale Valutafond (IMF) og Verdensbanken deltager også.

På mødet ventes følgende punkter drøftet:

1. Globaliseringens betydninger for vækst og sociale velfærd.
2. Involvering af den private sektor i forebyggelse af finansielle kriser.
3. Valutakurser.
4. Styling af udlandsgæld.

På rådsmødet i ECOFIN den 17. oktober 2000, ventes en drøftelse af EU's fælles holdning til ovenfor nævnte emner.

Statsfinansielle og lovgivningsmæssige konsekvenser

Der er ingen statsfinansielle og lovgivningsmæssige konsekvenser af dette punkt.

Nærheds- og proportionalitetsprincippet

Eftersom medlemslandene i EU er repræsenteret gennem EU's formandskab, bortset fra de europæiske G-7 medlemmer Frankrig, Italien, Storbritannien og Tyskland, er det hensigtsmæssigt at koordinere EU's synspunkter til G-20 på ECOFIN rådsmødet.

Forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Folketingets Europaudvalg er ikke tidligere orienteret i sagen.

Aktuelt notat til Folketingets Europaudvalg om

Forslag til Europa-parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 85/611/EØF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (Kom (98) 449), (direktivforslag 1) og forslag til Europaparlamentets

og

Rådets direktiv om ændring af direktiv 85/611/EØF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) med henblik på en regulering af administrationselskaber og forenklede prospekter Kom (98) 451), (direktivforslag 2).

Nyt notat

1. Baggrund

Kommissionen fremsatte den 17. juli 1998 to forslag til ændring af direktiv 85/611/EØS om investeringsinstitutter (UCITS-direktivet).

Kommissionen har for at lette forhandlingsprocessen i Rådet valgt at fremsætte to separate forslag. Det ene (direktivforslag nr. 1) fokuserer først og fremmest på typer af investeringsinstitutter og produkter, mens det andet (direktivforslag

nr. 2) fokuserer på tjenesteyderen (administrationsselskabet) og på prospekter for investeringsinstitutter.

Kommissionen udarbejdede den 30. maj 2000 reviderede forslag (KOM(2000)329 og KOM(2000)331), hvori de væsentligste af Europa-Parlamentets ændringsforslag er indarbejdet, ligesom en række af Det Økonomiske og Sociale Udvalgs bemærkninger er blevet taget i betragtning.

Formålet med forslagene er at fjerne de eksisterende barrierer for gennemførelsen af det indre marked for udstedelse og omsætning af andele i investeringsinstitutter. Institutter, som er omfattet af direktivet, er i Danmark organiseret som investeringsforeninger.

Direktivforslagene indgår i Kommissionens handlingsplan for den finansielle sektor, senest dokument KOM(2000)336.

Direktivforslagene har hjemmel i Traktatens artikel 47 og vedtages i henhold til fremgangsmåden i Traktatens artikel 251.

1. Formål og indhold

Direktivforslag 1 - Produktforslaget

Formålet med dette direktivforslag er at tilpasse det eksisterende UCITS-direktiv til markedsudviklingen ved at udvide direktivets anvendelsesområde til investeringsinstitutter, der investerer helt eller delvist i andre likvide finansielle aktiver end værdipapirer.

Ifølge forslaget udvides det europæiske pas til også at omfatte institutter, der investerer i pengemarkedsinstrumenter, bankindskud, andele i andre institutter for kollektiv investering og standardiserede futures og optioner, der handles på regulerede markeder, og OTC-instrumenter.

Forslaget giver endvidere institutter mulighed for at sammensætte formuen som en kopi af et aktie- eller obligationsindeks.

Endelig fjernes den fortolkningsmæssige usikkerhed omkring visse bestemmelser i det gældende UCITS-direktiv, der forhindrer en ensartet forståelse og anvendelse af de grundlæggende regler i direktivet ved hjælp af definitioner og præciseringer.

Direktivforslag 1 er ændret under behandlingen i Rådets arbejdsgruppe. Den nyeste samlede kompromistekst findes i et fransk mødedokument dateret 2. oktober 2000.

På ECOFIN-rådsmødet den 17. juli 2000 afgav ministrene retningslinierne for det kommende arbejde med direktivforslag 1 i rådsarbejdsgruppen.

Efter disse retningslinier:

S bør der opnås politisk enighed omkring det første direktiv i oktober måned, idet man dog lægger vægt på, at de to direktiver iværksættes samtidigt. Rådet opfordrede derfor til, at der gøres hurtige fremskridt med det andet forslag med henblik på at nå til en politisk aftale om teksten i første halvår 2001,

S direktivet bør ikke udelukke, hverken bankindskud eller pengemarkedsinstrumenter, forudsat de er omfattet af en regulering, der sikrer de opsparede midler, og at de er likvide,

S at der i risikospørgsmålet skal tages hensyn til både koncernbegrebet og den særlige karakter af de risici, der knytter sig til bankindskud. Man anbefalede en forsigtig balance mellem antallet af emitterter eller koncerner og den andel, disse udgør i investeringsinstituttets portefølje,

S at man tager hensyn til den samlede faktiske risiko i forbindelse med derivater, hvad enten de handles på regulerede markeder eller på OTC-markeder,

S at der med hensyn til indeksfonde i et begrænset antal tilfælde bør tages hensyn til særlige forhold på visse markeder i medlemsstaterne, og

S at der bør udarbejdes informationsmateriale, der er tilpasset de nye typer finansielle aktiver, og som giver investorerne mulighed for en rimelig vurdering af den økonomiske risiko.

Formandskabet forventer at opnå politisk enighed på ECOFIN-rådsmødet den 17. oktober 2000 for så vidt angår direktivforslag 1.

Formålet med dette direktivforslag er at styrke det indre marked på investeringsinstitutområdet ved at indføre bestemmelser om administrationselskaber, så de bringes på linie med gældende bestemmelser for andre finansielle tjenesteydere (banker, forsikringselskaber og fondsmæglerselskaber).

Administrationselskaber skal således have det europæiske pas, som giver mulighed for at drive virksomhed i andre medlemslande ved etablering eller som fri udveksling af tjenesteydelser.

De gældende begrænsninger, for hvilken virksomhed administrationselskaber må udføre, skal lempes, så de får mulighed for at udføre individuel porteføljeadministration og anden accessorisk virksomhed. De opgaver, der indgår i kollektiv porteføljeadministration samt de betingelser, hvorunder opgaver kan overlades til tredjemand, fastlægges.

Endelig indføres forenklede prospekter. Endelig indføres forenklede prospekter. Det forenklede prospekt er et informationsdokument, som investor skal have tilbudt, inden der indgås en kontrakt.

Den nyeste samlede kompromistekst findes i Rådssekretariatets dokument nr. 13229/2/99, REV 2 af 11. januar 2000.

Det forventes, at spørgsmålet om, at direktivforslag 1 ikke må sættes i kraft før direktivforslag 2 skal drøftes på ECOFIN-rådsmødet den 17. oktober 2000, mens indholdet af direktivforslag 2 ikke forventes drøftet.

3. Nærheds- og Proportionalitetsprincippet

Kommissionen har i forbindelse med fremsættelsen af forslagene anført, at de ønskede mål kun kan opnås ved hjælp af EF-direktiver, der fastsætter fælles minimumsstandarder.

Bortset fra de fælles minimumsstandarder kan medlemsstaterne frit fastlægge den nærmere regulering af investeringsinstitutter og administrationselskaber.

3. Gældende ret

Direktiv 85/611/EØF er gennemført i lov om investeringsforeninger og specialforeninger, jf. senest lovbekendtgørelse nr. 298 af 11. maj 1999.

Ved en lovændring i 1997 udvidedes placeringsmulighederne ved at give adgang til at oprette specialforeninger, der kan være rene placeringsforeninger, pengemarkedsforeninger, investeringsinstitutforeninger, erhvervsudviklingsforeninger. Disse institutter er nationale foreninger, der i modsætning til investeringsforeningerne ikke har et fælles europæisk pas og ikke kan markedsføres over grænserne.

I henhold til gældende lov kan investeringsforeninger og specialforeninger overlade den daglige ledelse og drift til et administrationselskab. Administrationselskaber må alene beskæftige sig med administration af investeringsforeninger og specialforeninger. Administrationselskaber har ikke fælles europæisk pas, og de er ikke undergivet et tilsyn, ligesom de bortset fra visse regler om ledelse og om forbud mod spekulation ikke er nærmere reguleret i loven.

3. Høring

Forslagene er behandlet i EF-specialudvalget for den finansielle sektor den 8. november 1999. Der var tilslutning til indholdet af direktivforslagene.

3. Statsfinansielle og lovgivningsmæssige konsekvenser

En gennemførelse af de foreliggende direktivforslag vil kræve flere ændringer i lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt de udstedte bekendtgørelser.

Forslaget skønnes ikke at ville have statsfinansielle konsekvenser for Danmark.

3. Samfundsøkonomiske konsekvenser

En gennemførelse af forslagene skønnes at medføre en øget konkurrence til gavn for investorerne, idet danske investeringsforeninger får mulighed for at tilbyde mere specialiserede opsparingsprodukter.

Derudover forventes en øget konkurrence fra udenlandske institutter på det danske marked til gavn for investorerne. Tilsvarende forventes en lettere adgang for danske institutter til udenlandske markeder.

3. Forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Folketingets Europaudvalg modtog notat af 16. september 1998 og af 6. juli 2000 om forslagene.